

Te laat

Marijn holde zo hard als hij kon, want hij was veel te laat. Op school zaten ze natuurlijk allang in de kring.

Meester Pieter zou hem vast weer verwelkomen met een of andere flauwe opmerking.

‘Zo Marijn, lag je bed weer veel te lekker? Kon je geen afscheid nemen van je teddybeertje?’

Iedere keer nam Marijn zich voor iets heel meligs terug te zeggen, maar meestal kwam hij niet verder dan: ‘Ja, meester.’

Natuurlijk kon hij ook gewoon de waarheid vertellen.

Dat hij 's avonds vaak laat insliep omdat hij uren lag te piekeren. En dat hij zelf zijn wekker moest zetten omdat zijn moeder nog even wilde uitslapen. Die wekker liep altijd keurig om halfacht af, maar dat hielp weinig.

Meestal gaf Marijn het ding een flinke tik, draaide zich nog eens lekker om en schrok na een halfuurtje weer wakker.

Als hij zou vertellen dat hij laat in slaap was gevallen, snapte zijn meester het heus wel. Pieter was gewoon aardig. Maar hij zou ook meteen willen weten waaróm dat zo was. Marijn had nog geen zin om daarover te praten. Misschien over een tijdje, als hij wat langer bij Pieter in de klas zat.

Hij was nu bijna bij school. Hier het zijstraatje in, de hoek om en... bats! Marijn knalde keihard tegen iemand op. Hij wankel-

de even, hield zich vast aan de muur en schrok toen hij zag wie hij ondersteboven had gelopen.

Op de grond lag Malika, een meisje uit zijn klas.

‘Sorry,’ stamelde hij en hij kreeg een kleur. Stom dat hij juist háár omverliep.

Ze lag nog steeds op de grond en zei zacht: ‘Kun je niet uitkijken?’

Marijn stak zijn hand uit om haar te helpen, maar ze stond zelf al op.

Malika’s rugzak was op de grond gevallen. Marijn raapte hem op en gaf hem terug. Hij zag nu dat haar lange zwarte haren losgeraakt waren. Hij keek haar even aan en dacht: nu is ze nog mooier.

‘Mijn haarelastiek,’ zei Malika.

Marijn keek om zich heen en zag het rode bandje in de goot liggen. Hij wilde het oprapen, maar ze was hem voor. Terwijl ze doorliep, maakte ze weer een staart.

‘Wacht even,’ zei Marijn, ‘ik bedoel... ik was te laat en ik moest rennen. Ik had niet in de gaten...’

Ineens merkte hij dat Malika huilde.

Hij legde voorzichtig een hand op haar schouder.

‘Heb ik je pijn gedaan?’

Met een ruk trok ze haar schouder onder zijn hand vandaan en holde weg. Voor de schooldeur bleef ze staan en veegde met haar mouw langs haar ogen.

Marijn zuchtte. Dat moest hem weer overkomen. Sinds een week was hij op Malika. Hij had het nog niet tegen haar durven zeggen, maar vanmorgen onder de douche had hij besloten dat hij haar vandaag een briefje zou sturen via Renske, haar vriendin.

Dat werd nu natuurlijk niks meer. Hij kon moeilijk schrijven: ‘Lieve Malika, ik loop je ondersteboven, maar toch ben ik op je. Afzender Marijn.’

Malika stond er nog steeds, toen Marijn ook bij de deur kwam. ‘Doet het pijn?’ vroeg hij weer.

Ze schudde haar hoofd en antwoordde zacht: ‘Ik ben te laat.’ Nu snapte hij het. Ze vond het afschuwelijk om niet op tijd op school te zijn. Hij herinnerde zich die ene keer dat Malika de klas binnenstapte en de rest van de groep al zeker een kwartier in de kring zat.

Meester Pieter had vriendelijk gevraagd waarom ze zo laat was. Malika kon nauwelijks uit haar woorden komen en had iets gemompeld over een wekker die stuk was.

Dennis kon het niet laten om te roepen: ‘Jullie kunnen zeker geen nieuwe wekker kopen!’

Malika was huilend de klas uit gelopen. Meester liep er onmiddellijk achteraan en toen hij even later terugkwam met haar, stond de hele klas op zijn kop.

Renske was aan het vechten met Dennis. Ze was woedend omdat Dennis zo’n rotopmerking had gemaakt tegen haar vriendin en had hem een flinke stomp gegeven. Dennis was meteen gaan terugmeppen. Pieter kreeg ze met moeite uit elkaar. Natuurlijk verwachtte Malika dat Dennis ook vandaag zijn mond niet zou houden. Marijn opende de deur en zei: ‘Kom nou maar. Ik verzin wel iets.’

Ze liepen samen het oude schoolgebouw binnen. Vanbuiten leek de Regenboogschool wel een gevangenis, maar als je eenmaal binnen was dan vergat je dat. Overal hingen tekeningen en schilderijen van de kinderen en alle deuren waren in vrolijke kleuren geschilderd.

Dat was ook wel nodig, want het gebouw van De Regenboog was oud en bouwvallig.

Af en toe lekte het in de lokalen, in sommige wc's vielen de tegeltjes van de muren en bijna alle deuren klemden. In het lokaal van groep 7-8, de groep van Marijn, kon meester Pieter op een dag zelfs een van de kasten niet meer open krijgen. Hij werd boos en gaf een flinke ruk aan de deur, waardoor die uit de sponning viel en op zijn teen terechtwam. Pieter slaakte een vreselijke oerwoudkreet en maakte van schrik een soort indianendansje door het lokaal.

Voor de deur van hun lokaal bleven Malika en Marijn staan. 'Ik ga eerst,' zei Marijn. 'Ik klets wel een eind weg. Jij gaat snel op je plaats zitten en als die stomme Dennis iets durft te zeggen, laten we Renske op hem los.'

Malika lachte. Marijn bloosde ervan, voelde zich even heel stoer en dacht: ik red haar. Maar dat gevoel was meteen over toen hij door het raam de klas in keek en recht in het gezicht staarde van hun meester.

Die keek ontzettend chagrijnig.

Chagrijnig

Malika had ook gezien dat de meester er niet echt vrolijk uitzag. Ze keek Marijn vragend aan.

Die begreep dat hij nu wel iets heel goeds moest verzinnen. Iets waardoor zelfs Pieter in de lach zou schieten. En Dennis mocht in elk geval niet de kans krijgen om een of andere stomme opmerking te maken.

Marijn haalde even diep adem en opende de deur.

‘Naar binnen,’ siste hij tegen Malika. Hij duwde haar de klas in en riep: ‘Meester, ik ben te laat...’

‘Dat zie ik,’ snauwde Pieter.

‘Mijn teddybeer, meester...’

‘Wat nou: je teddybeer?’

‘Hij wou mee naar school, maar dat heb ik hem verboden. Veel te gevaarlijk met al die overstromingen en die deuren die uit de kast vallen.’

De hele groep schoot in de lach en zelfs bij Pieter kon er een kleine grijns af.

‘Hij is me achternagelopen naar school en toen moest ik hem weer naar huis brengen. Je kunt teddyberen tegenwoordig niet meer alleen over straat laten gaan.’

Meester Pieter schudde zijn hoofd en mopperde: ‘Wat zijn we weer geestig vandaag. Schiet op, ga zitten.’

Marijn zag dat de stoel naast Niels nog leeg was. Hij wrong

zich achter de stoelen van de andere kinderen door. Het lokaal was eigenlijk veel te klein om fatsoenlijk in een kring te kunnen zitten.

Met veel moeite klauterde hij over zijn stoel heen, bleef met zijn voet achter de leuning hangen en viel languit midden in de kring.

‘Marijn komt binnen,’ zuchtte Pieter.

De klas lachte weer.

Met een rood hoofd krabbelde Marijn overeind. Hij was nu het liefst onzichtbaar geworden.

‘Blijf in de pauze even zitten,’ zei de meester, ‘en Malika ook. We gaan verder met de boekbespreking.’

Achter een tafeltje zat de kleine Hasna. Ze vertelde iets over *Achtste-groepers huilen niet*.

Marijn luisterde maar half.

Eerst keek hij naar Malika, die op haar nagels zat te bijten. Hij lachte tegen haar, maar ze zag het niet.

Renske stootte Malika aan en wees naar hem. Marijn stak zijn duim omhoog. Malika haalde haar schouders op en boog haar hoofd. Marijn snapte er niks van. Hij had toch zo zijn best gedaan om haar de klas binnen te smokkelen. Hij was zelfs languit in de kring gaan liggen om de aandacht van haar af te leiden.

Zou ze het vervelend vinden dat ze moest blijven in de pauze? Dat stelde toch niks voor? Pieter zou een beetje zeuren en na vijf minuten stond je op de speelplaats.

Marijn keek naar zijn vriend Niels, die met open mond naar Hasna zat te luisteren.

‘Pas op,’ fluisterde Marijn, ‘straks vliegt er een vlieg naar binnen.’

Verbaasd draaide Niels zich naar hem toe. Zijn mond stond nog steeds open, want hij begreep niet wat Marijn bedoelde.

‘Je mond,’ zei Marijn.

‘Stil nou,’ siste Niels, ‘ik luister.’

‘Heeft meester de pest in?’ vroeg Marijn.

‘Ja. Ssst.’

‘Waarom dan?’

‘Straks, hou nou op.’

Marijn zuchtte. Aan Niels had hij voorlopig ook niets. Die was gek op boeken en als iemand een boekbespreking hield, luisterde hij altijd aandachtig. Hasna las nu een stukje voor uit *Achtste-groepers huilen niet*. Het ging nog niet echt vlot, want Hasna was pas een paar jaar in Nederland. De hele klas luisterde rustig naar haar haperende stem, behalve Dennis. Die moest weer nadrukkelijk laten blijken dat hij het maar niks vond. Hij gaapte een paar keer en rekte zich eens demonstratief uit.

Meester zag het en schudde zijn hoofd.

Dennis sloeg zijn armen over elkaar, zakte een stukje onderuit op zijn stoel en ging met zijn lange lijf verveeld voor zich uit liggen kijken.

Etter, dacht Marijn. Het was dat Dennis veel sterker was en in groep acht zat, anders had hij allang een keer flink ruzie met hem gemaakt.

Hasna las de laatste zinnen voor en klapte opgelucht het boek dicht.

De klas applaudisseerde.

Daarna mochten een paar kinderen hun mening geven over de boekbespreking.

Renske, Puck en Steven waren heel enthousiast. Ze vonden

het hartstikke goed van Hasna dat ze al zo'n dik boek had genomen.

Dennis begon te zeuren.

Natuurlijk, dacht Marijn, altijd Dennis. Hij snapte niet dat de meester juist hem wat liet zeggen.

'Ik vind het een beetje een saai boek,' zei Dennis, 'en het voorlezen was ook slecht.'

Meester Pieter veerde overeind en zei boos: 'Dat vind ik dus niet! Als je nog niet zo lang in Nederland woont, is het heel knap als je al zo goed over een boek kunt vertellen.'

Er klonk instemmend gemompel.

Dennis keek de klas rond. Een paar kinderen knikten omdat ze het wél met hem eens waren.

Pieter had kennelijk geen zin om er te lang bij stil te staan en zei: 'Hasna, ik geef je een negen voor je boekbespreking.'

Hasna straalde en stak haar handen triomfantelijk in de lucht alsof ze een bokswedstrijd had gewonnen. Ze was weer helemaal zichzelf. Marijn vond haar net een vlinder. Ze fladderde altijd door de klas heen. Alleen maakten vlinders geen lawaai, terwijl Hasna maar door kwebbelde.

'Een negen. Ik heb een negen!' juichte Hasna nu.

Renske stak haar tong uit naar Dennis en die stak onmiddellijk zijn middelvinger op. Pieter zag het en snauwde: 'Dat gebaar wil ik niet zien in onze klas. En er worden hier ook geen tongen uitgestoken! Zijn jullie nou helemaal! Vooruit, op je plaats en aan je taak. En ik wil niemand meer horen.'

De kinderen pakten hun stoel op en stommelden naar hun eigen groepje. Na een paar minuten was het doodstil in de klas.

Iedereen had aan het begin van de week een takenblad gekre-

gen waarop een aantal opdrachten stond, zodat je rustig kon doorwerken. Als je iets niet snapte ging je naar de meester. Je mocht ook zachtjes iets aan iemand van je eigen groepje vragen.

Meestal tenminste, maar vandaag niet, want toen Marijn zich naar Niels boog, zei Pieter: ‘Voorlopig werken we even voor onszelf.’

‘Ja, maar meester...’

‘Niks, ja maar. Als je iets niet snapt, kom je maar even hier.’

Marijn klapte zijn rekenboek open en staarde een paar minuten moedeloos naar drie rijtjes met komma-breuken.

Er stonden inmiddels al een paar kinderen bij de tafel van Pieter en hij was zo druk bezig met uitleggen dat hij niet meer op de klas lette.

Marijn boog zich opnieuw naar Niels en vroeg zachtjes: ‘Waarom doet onze meester zo overspannen?’

‘Ze zijn allemaal overspannen,’ antwoordde Niels.

‘Wie?’

‘Nou, de meesters en de juffen. Vanmorgen stond meester Martin met een verdrietig gezicht bij de voordeur. Ik heb onze directeur nog nooit zo treurig zien kijken. En verder liep juf Anneke huilend door de gang.’

Marijn grinnikte. Juf Anneke hilde nogal gauw. Vorig jaar, toen hij nog bij haar in de groep zat, stonden de tranen al in haar ogen als iemand vertelde dat zijn poes was weggelopen. Renske en Hasna, die ook bij Marijn in het groepje zaten, hingen nu ook half over hun tafeltje heen.

‘We zaten allang in de kring,’ fluisterde Renske, ‘toen de meester eindelijk kwam binnenstampen. Hij knalde de deur keihard dicht.’